

PETITES ALEGRIES

DE KANDINSKY A SCHÖNBERG

Bé que crispada,
la mà es desplaça
amb lleugeresa
sense obeir
ordres de dalt.

Graelles bigarrades, superfícies cantables, erugues,
amebes i cercles de vida. Productes de l'alè
que penetra dins qualsevol instrument de metall
i surten per la boca daurada i lluent a la recerca
de milers de dits que deixen la seva petjada
dins el recinte, delimitat amb cura, d'una realitat recuperada.

Hi ha una conversa
o una mirada
mentre batega
un cor que espera
noves sorpreses.

Fira glaçada, batuta submergida fins a la meitat
en un pot de pintura vermella, ponts a mig construir,
abdòmens d'insecte o cossets de donzella, presència signifi-
[cativa
de l'esfera, com si el cosmos requerís aquesta rèplica.
I sí que la requereix! Hi ha un bressoleig
de balancins en zones limítrofes orientades a la posta de
[sol.

Tot dóna encara
molt més de si.
Gira la roda
de la fortuna
a la llunyana
ciutat nadiua.

Escuma donada en espectacle. Boira que es dissipa damunt
innombrables puntets lluminosos. Instruments que es des-
[lliuren
alegrement dels seus mànecs i nanses. Disfresses
de festa de poble i, de sobte, la precisió del rectangle,
la dèria del perímetre...

... a la llunyana
ciutat nadiua.

DE SCHÖNBERG A KANDINSKY

Al fons de la llotja uns ulls.
La mà a punt de caure sobre la timbala.
Algú ha trastocat la concepció del temps.
I per això l'espai s'organitza
automàticament d'una altra manera.
Al fons de la llotja, els ulls
comencen a emetre raigs que, lentament,
situen tot el recinte sota una nova llum
daurada, favorable a qualsevol replantejament.
De què? Sabem que hem d'aïllar
una petita part del caos a favor nostre,
sense perdre consciència del caos.
L'instrument més greu esdevé solista
i així ens corprèn. És facultat de l'home
distribuir sobiranament en un àmbit triat
els sons, les formes, les paraules.

La llarga nota final, a favor nostre.

Barcelona, 22-24 de març de 1992

ELISIÓ

Flucht vor sich
Paul Klee

A Toni Clapés

I

Trec una síl·laba del decasíl·lab
Copio el peu del dibuix de Klee
Tatxo un epítet
deixo de banda
mots que no sé si retrobaré.

1987

II

Quan es rebella el viaducte
Quan una cúpula es desplaça
Quan de les dents se'n fa un reducte

Quan rere els vidres l'ull es glaça
Quan la ciutat és un tapís
Quan per l'estrip es veu la plaça

Quan el pallasso està indecís
Quan el tirà es dibuixa amb sanya
Quan és més fràgil el somris

Quan l'ull de res ja no s'estranya.

abril 1992